

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Ursula Wölfel

Stea-Zburătoare

Cu ilustrații de Regina Kehn

EDITURA
NICART

Cuprins

Unde sunt bizonii?	5
Calul roib	10
La apa cea neagră	18
Undița cea nouă	23
O aventură periculoasă	29
Vrăjitorul	36
Stea-Zburătoare are un plan măreț	44
Șerpii gemeni de fier	48
Gaura din munte	56
Semne magice și imagini cu bizoni	62
Dansul Am-Văzut	74

Unde sunt bizonii?

Stea-Zburătoare stătea în fața cortului tatălui său și se gândea: „Ce rău e când ești mic! De ce o dura atât de mult până să cresc și eu?” Tocmai ce trecuseră băieții cei mari în goană. Aveau de gând să se ia la întrecere afară pe pășune, să arunce cu piatra și să tragă cu arcul. Cu ei era și fratele lui, Armăsar-Sur.

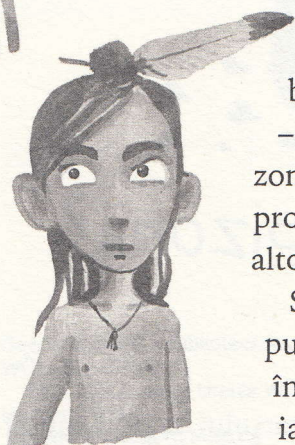
Stea-Zburătoare îi însoțise în fuga lor până la dealul în spatele căruia se afla locul lor de joacă. Dar de acolo îl goniseră.

– Ești încă prea mic. Trebuie să rămâi cu fetele și cu copilașii.

Cei mici stăteau pe vine în spatele cortului lui Vultur-de-Munte și aruncau cu pietre într-o oală veche. Stea-Zburătoare se pricepea foarte bine să nimerească oala. Dar el nu mai dorea deloc să se joace cu ei. Prefera să stea și să se plictisească.

De jur împrejur se aflau corturile albe, din piele, așezate într-un cerc mare. Femeile și bătrânii tribului stăteau

laolaltă și vorbeau unii cu alții.

Cu toții așteptau să se întoarcă bărbații plecați călare la vânătoare.

– Oare să fi găsit ei o turmă de bizoni? Atunci am avea din nou carne proaspătă la masă! Își ziceau ei unii altora.

Se apropie și mama băiatului. Ea o purta pe surioara cea mică în spate, într-un sac de piele. Fetița dormea, iar mama pășea încet și cu grijă, ca să n-o trezească. Mama se numea Drum-Însorit, iar Stea-Zburătoare găsea că era cea mai frumoasă dintre toate femeile și mamele tribului.

– De ce nu te joci cu ceilalți copii? îl întreabă.

Stea-Zburătoare se ridică în picioare. Atunci când îi vorbea ea, nu avea voie să șadă.

– N-au vrut să mă ia cu ei, se plânse el. Dar eu nu mai sunt atât de mic.

Mama înțelese imediat că el încercase să se ducă cu cei mari și îi zise:

– Au trecut doar șase ierni și cinci veri de când ai venit pe lume, Stea-Zburătoare. Ești încă un băiețel. Du-te la ceilalți micuți!

Stea-Zburătoare se duse atunci la copiii cei mici. Dar el nu voia să se mai joace cu ei, ci se uita doar cum aruncau să nimerească oala. O fetiță, pe nume Floare-Roșie, îl întreabă:

– De ce nu te joci și tu, Stea-Zburătoare?

– Nu vreau, răspunse el. E un joc pentru copii mici.

Eu sunt deja prea mare pentru asta.

– Dar nu ai voie încă nici să călărești singur! strigă băiatul care se numea Apă-Limpede.

Iar băiatul numit Aduce-Ploaia întrebă:

– Dimineața mergi cu cei mari la râu? Știi deja să înoți?

Stea-Zburătoare nu știa ce să răspundă, căci nu avea încă voie să călărească singur și cei mari nici nu-l luaseră niciodată dimineața cu ei la râu. Pasăre-de-Șes îl întrebă:

– Nu mai ești prietenul meu, Stea-Zburătoare? De ce nu mai vrei să te joci cu mine?

Din nou băiatul nu putu să răspundă. Pasăre-de-Șes era într-adevăr cel mai bun prieten al lui.

Stea-Zburătoare se uită în depărtare spre pășune. Până la orizont nu se vedea decât o câmpie mare, cu valuri de iarbă. Pe ici, pe colo mai puteau fi zărite câteva tufișuri și, la mare depărtare, se afla un copac înalt și străvechi. Dintr-odată, Stea-Zburătoare văzu ceva mișcându-se în spatele copacului. Miji ochii. Da, erau bărbații care se întorceau de la vânatoare.

– Vin! strigă Stea-Zburătoare.

Dintr-odată nu mai era prost dispus. El văzuse primul călăreții, înaintea înțelepților tribului și a femeilor cu vederea ascuțită, înaintea mamelor și înaintea celorlalți copii. Bătu din palme și strigă încă o dată:

– Vin!

De îndată se strânsesă cu toții, iar Stea-Zburătoare le arătă ce văzuse. Era foarte mândru. În scurt timp călăreții putură fi clar recunoscuți. Copiii alergară să-i întâmpine și chiar și băieții mari li se alăturară. Cu toții doreau să știe dacă aveau să mănânce ceva bun la cină. Dar bărbații călăreau înspre tabără în liniște și cu capetele plecate.

– Nu am tras nicio săgeată și niciun glonț, spuseră ei.

Stea-Zburătoare mergea pe lângă calul tatălui său. Numele bărbatului era Vânător-Iscusit. Dar astăzi nu aducea nimic acasă în tolba lui.

– Am călărit până departe, Drum-Însorit, îi spuse el nevestei, până aproape de următoarea tabără. Dar Omul Alb ne-a alungat bizonii și nu mai ajungem la ei.

Stea-Zburătoare auzise deja de multe ori vorbindu-se despre Omul Alb. Ori de câte ori adulții pomeneau de el, fețele și vocile lor se întristau. Stea-Zburătoare se gândea: „Când mă fac mare, vreau să mă duc la Omul Alb și să-i spun că bizonii sunt ai indienilor, căci altfel nu avem ce mânca și nici piei pentru haine, încălțări și corturile noastre. Și o să mă lupt cu Omul Alb și o să-l înving“.

Mama apucă o oală cu sfecă sălbatică, pe care o culesese de dimineată. Dintr-un săculeț de piele, luă o mână de carne uscată de bizon și o adăugă la supă.

Acum săculețul era gol.

Când să se ducă la culcare, lui Stea-Zburătoare nu i se potolise foamea. Nimeni din tabără nu se săturase. Băiatul se gândi din nou la Omul Alb. Cei mari stăteau încă afară la foc și vorbeau încet unii cu alții, cântând un cântec trist. Căinii mârâiau și urlau. Și lor le era foame, ca și oamenilor. Doar caii pășteau mulțumiți.

Neliniștea și tristețea învăluiau corturile albe când luna se ridică de la marginea cerului, o lună mare, roșie, de vară.

